

РЕШЕНИЕ № 406 ОТ 08.10.2010 Г. ПО Н. Д. № 393/2010 Г., Н. К., І Н. О. НА ВКС

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на 24 септември две хиляди и десета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елена Величкова

ЧЛЕНОВЕ: Евелина Стоянова

Ивета Анадолска

при участието на секретаря Румяна Виденова и в присъствието на прокурора Явор Гебов изслуша докладваното от съдията Ивета Анадолска н. дело № 393/2010 година.

Производството е образувано по повод протест на Софийска апелативна прокуратура срещу въззивно решение № 168 от 21.05.2010 г. по в. н. о. х. д. № 240/2010 г. на апелативен съд - гр. София.

В протеста, поддържан в съдебно заседание от представителя на Върховната касационна прокуратура, като основание за проверка на атакувания съдебен акт, е посочено касационното основание, по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 3, във връзка с ал. 5, т. 2 НПК. Заявено е искане за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане и отмяна института на "условното осъждане".

Процесуалният представител на гражданския ищец "С. електротранспорт" ЕАД - гр. София намира протеста за основателен.

Подсъдимият лично и чрез защитника си изразява становище за неоснователност на протеста.

Върховният касационен съд, като съобрази становището на страните и провери правилността на въззивното решение, в пределите на правомощията си по чл. 347 НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

Делото е за втори път пред касационната инстанция.

С решение № 159/12.04.2010 г., по н. д. № 32/10 г. на ВКС на РБ, II-ро НО, е отменено въззивно решение № 403/13.11.2009 г., по в. н. о. х. д. № 643/09 г. на С. и делото - върнато на въззивната инстанция за ново разглеждане, за извършване на задълбочен анализ на доказателствения материал, свързан с недостатъчната оценка на генералната превенция на наказанието при индивидуализирането му с условното осъждане на В.

С атакувания съдебен акт /предмет на настоящата проверка/, е изменена присъда № 17/26.09.2008 г., по н. о. х. д. № 1611/08 г. на Софийски градски съд, като изтърпяването на наложеното на подсъдимия наказание от две години и шест месеца лишаване от свобода, е отложено по реда на чл. 66, ал. 1 НК за срок от пет години.

С първоинстанционната присъда е ангажирана наказателната отговорност на Х. В. за извършено престъпление по чл. 202, ал. 2, т. 1, във вр. счл. 201, ал. 1 и чл. 26, ал. 1 НК и при условията на чл. 373, ал. 2 НПК, във вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 НК - наказан с лишаване от свобода за срок от две години и шест месеца, което да бъде изтърпяно при първоначален "общ" режим.

Протестът на С. е основателен.

Производството е проведено по реда на глава 27 НПК. Съдът е извършил внимателна и комплексна проверка на доказателствената съвкупност и извел законосъобразни изводи за съставомерността на извършеното деяние и отговорността на подсъдимия.

Основателно е оплакването за явна несправедливост на наложеното на подсъдимия В. наказание, по отношение начина на изтърпяването му, предвид превратното тълкуване на доказателствената съвкупност в тази насока.

При индивидуализиране на наказанието е съобразена разпоредбата на чл. 55 НК, следваща ex lege. Това наказание съответства на обществената опасност на деянието и на дееца и не е явно несправедливо. С този вид и размер наказание се постига предупредителното и превъзпитателно въздействие върху подсъдимия, с оглед мотивиране

на поведение в бъдеще към съблюдаване на законите, като същевременно се реализират и целите в обществен план.

В разрез с процесуалните изисквания е анализиран доказателствения материал, при определяне начина на изтърпяването му. Неправилно въззивната инстанция е поставила акцент върху ниската степен на обществена опасност на дееца, с оглед иницирираното от него наказателно производство, действие продиктувано не от разкаяние и съжаление, а след назначената проверка за финансово-икономическото състояние на управляваното дружество. Незаконосъобразно не са обсъдени доказателствата, обуславящи необходимостта В. да бъде откъснат от естествената семейна и социална среда. Индивидуалната превенция изисква съобразяване на наказанието с личността на дееца и при условното осъждане законът ѝ е придал преимуществено значение. В конкретния случай обаче липсват обстоятелства, които да дават основание да се направи извод, че за поправяне и превъзпитание на дееца, не е наложително изтърпяването на наказанието лишаване от свобода ефективно. Фактът, че сам се е предал в прокуратурата, изразеното съжаление за случилото се, трудовата му ангажираност, влошеното здравословно състояние, са отчетени по подходящ начин, но - недостатъчни за характеризиране на подсъдимия като личност с ниска степен на обществена опасност..

Заедно с това, за постигане на превантивното действие на наказанието трябва да се държи сметка какво въздържащо и възпитателно въздействие, то ще окаже и върху останалите членове на обществото. Наказанието, като средство за държавна принуда по отношение на лице, извършило престъпление, е справедливо, когато съответства на тежестта на извършеното престъпление и с него могат да се постигнат целите по чл. 36 НК в личен и обществен план.

При диференциране на санкционните последици, въззивният съд е игнорирал тежестта на инкриминираните деяния - 78 на брой, времеви интервал, механизма на извършване и реализирания вредоносен резултат - увеличена задължнялост на дружеството към кредиторите и невъзможност за текущи преводи и парични възнаграждения на персонала. Неоценени са останали и субективните измерения на посочените обективни белези в съзнанието на автора, с излагане на неубедителна аргументация, че определеното наказание би било справедливо с приложението на чл. 66, ал. 1 НК.

По изложените съображения, касационната инстанция намира, че протестът на С., като основателен следва да бъде уважен, а въззивният съдебен акт - отменен и делото - върнато на въззивната инстанция за ново разглеждане, на стадия на съдебното заседание.

При новото разглеждане на делото е задължителен задълбочен анализ на доказателствената съвкупност, с подробно аргументиране по какъв начин биха били постижими целите на специалната и генерална превенция на наказанието, като се съобрази високата степен на обществена опасност и на деянието и на дееца.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 3, т. 1 НПК, Върховният касационен съд на РБ, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ въззивно решение № 168/21.05.2010 г. по в. н. о. х. д. № 240/2010 г. на Софийски апелативен съд.

ВРЪЩА ДЕЛОТО за ново разглеждане на въззивната инстанция, на стадия на съдебното заседание.

Решението не подлежи на обжалване.